

Geen stress meer in vijftienjarig museum in Nieuwolda

Mieneke berust in langzaam verval van kinderwagens

Van onze verslaggever Marcel Looden

■ NIEUWOLDA – Het dreigde even mis te gaan met Mieneke van Noort. Ze zag de kinderwagens in haar museum langzaam wegwijnen door een teveel aan vocht en kon er niets tegen doen. De tonnen, nodig voor een betere vochtregulatie, had ze niet en subsidies kon ze ook niet krijgen. De spanning werd haar even te veel. Maar ze is niet van plan haar gezondheid op het spel te zetten en berust daarom. Vier kostbare kinderwagens zijn inmiddels weggegooid maar ze blijft lachen en verheugt zich op de vijftiende verjaardag van haar Kinderwagenmuseum.

Nee, er staan ook geen stukken van de collectie meer in de woonkamer van de boerderij in Nieuwolda-West. Ook niet, nu weer een vochtige winter in aantocht is. Enige winters geleden deed ze dat nog wel. Toen kon ze het nog niet aanzien, dat het linnen en andere onderdelen van de wagens langzaam wegrotten. Het teveel aan vocht begon de ruim vierhonderd stukken parten te spelen. De boerderij aan het Termunterzijldiep is nu eenmaal niet gebouwd om tere kinderwagens te herbergen.

Ze vroeg de gemeente Scheemda om hulp maar die had zelf geen geld. Er kwamen enige donaties binnen maar daar kon ze weinig mee beginnen. Een onderzoek door de Groninger Museumfederatie wees uit dat er een kleine miljoen gulden nodig is om de vochtthuishinging te verbeteren.

▲ Mieneke van Noort hoopt volgend seizoen, waarin het Kinderwagenmuseum vijftien jaar bestaat, op weer meer bezoekers.

Foto: Harry Tielman

„Absoluut onhaalbaar”, is Van Noort heel beslist. Ze heeft, zo vertelt ze, zelfs een poging gedaan om een officiële museumregistratie te krijgen.

„Je staat dan sterker naar subsidiegevers. Maar je moet aan allerlei voorwaarden voldoen. Zo moet je om de continuïteit van het museum te waar-

borgen de collectie vijftieng jaar in bruikleen geven aan de stichting, in mijn geval de Stichting Kinderwagenmuseum. Voor zo'n periode doe ik dat niet, ik ben nu 57 jaar. Ik wil zelf de baas blijven over de collectie. Ik heb er ook enorm veel spaargeld ingestopt.”

En daarom gaat ze op de huidige voet verder en probeert ze een gezonde afstand tot haar museum te bewaren. „Ik wil er lol in houden en lekker doorgaan. Geen spanning meer, ik zie wel hoe het verder loopt. Nee, ik denk ook niet meer aan een verhuizing naar een betere plek, ik blijf hier zitten.” Ze heeft gekozen voor de berusting al zal dat haar veel moeite hebben gekost. De emotionele band met de kinderwagens is groot, ook omdat haar overleden echtgenoot de collectie opbouwde. En het moet haar pijn doen dat haar museum, uniek in de wereld, geen betere behandeling krijgt.

Maar ze wil geen spanning meer en accepteert dat ze af en toe mooie kinderwagens letterlijk bij het grof vuil moet zetten. „Inmiddels al vier, die waren niet meer toonbaar.” Ze kijkt vooral uit naar het volgend seizoen en naar het vijftienjarige bestaan. „Het afgelopen seizoen hebben we vijfendertighonderd bezoekers gehad, iets meer dan in 1999. Hopelijk gaat het komende jaar ook weer goed. In het kader van ons jubileum houden we dan een speelgoedexpositie. Ik hoop dat mensen oud speelgoed in bruikleen willen geven aan ons, we kunnen nog veel spulletjes gebruiken.”

92 19-12-00